

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ἡ σκηνὴ σ' ἓνα ἐμπορικὸ κατὰσθημα, παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων. Ἐνας νεαρὸς, καμιά 15ριά χρονῶν, μὲ τὰ ρούχα τῆς δουλιᾶς καὶ τὸ σκούφο, ἀσβεστωμένος — ὀλοφάνερα σημάδια πὼς πρόκειται γιὰ κτιστάκι — παζάρει εἶνα σακκάκι.

— Πόσα κάνει τοῦτο;

— Ἐξή λίρες!

— Δέν γίνεται λιγώτερα;

— Ὁχι!

— Μὰ... δέν ἔχω τόσα. Ἐχω μόνο πέντε.

— Καλὰ, τότε πάρε τὸ ἄλλο, εἶναι πέντε.

Παίρνει τὸ ἄλλο τὸ φορᾶ, τὸ κοιτᾶ ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ξαναφορᾶ τὸ πρῶτο. Ὁ πωλητὴς ἀδημονεῖ.

— Λοιπὸν;

— Νὰ μ' ἄρσει αὐτὸ, τὸ πρῶτο.... Ἀλλὰ...

Βγάζει τὸ πορτοφόλι του, μετρά. Λίρες, δεκάσέλινα, πεντοσέλινα... Πέντε λίρες καὶ κάτι σελίνια.... Τὸ εβδομαδιαίτικο δλο...

— Ἐ, πάρε λοιπὸν τὸ ἄλλο! Εἶναι κι' αὐτὸ καλὸ! (Ὁ πωλητὴς διάζεται, τὸ μαγαζὶ εἶναι γεμάτο κόσμο, δέν μπορεῖ νὰ χάνει τὸ χρόνο του....).

Ὁ νεαρὸς ξαναφορᾶ τὸ σακκάκι τῶν ἔξῃ λιρῶν, γυρνᾶ ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ στὸν καθρέφτη. Ἀπὸ κάτω τὸ πανταλόνι μὲ τοὺς ἀσβέστες, τὰ παπούτσια γδαρμένα, τὸ σκουφὶ λοξά. Τὸ κοιτᾶ καὶ φαντάζεται τὸν ἑαυτὸ του μὲ τὰ καινούργια παπούτσια, τὸ καλὸ πανταλόνι, τὸ ἄσπρο πουκάμισο, τὴ γιαλιστερὴ χωρίστρα στὸ μαλλί. Στὸ μάτι του ἓνα ἀμυδρὸ χαμόγελο, ποὺ ἀστραπιαῖα φεύγει. Νοερᾶ ξαναμετρᾶ τὰ λεφτὰ του.

— Ἄν γινόταν λιγώτερο....

Ἀυστυχῶς ὁμοῦ δέν γίνεται λιγώτερο, ὁ καταστηματοῦχος εἶναι ἀνένδοτος, γιορτὲς τόσα. Ὅλα θὰ πουληθοῦν, δέν εἶναι καιρὸς γιὰ ἐκπτώσεις.

Κι' ὁ νεαρὸς μαρ ξαναφορᾶ τὸ σακκάκι τῶν πέντε λιρῶν. Δέν βαριέσαι, καλὸ εἶναι κι' αὐτὸ! Μὲ τὸ καλὸ πουκάμισο, τὴ γραβάτα τὴν κόκκινη, τὶς κόκκινες κάλτσες, καλὸ εἶναι, δέν βαριέσαι!

Ὁ πωλητὴς τὸ τυλίγει κι' ὁ νεαρὸς πληρώνει. Πέντε λίρες! Μένουν καὶ 3 σελίνια γιὰ τὸ λεωφορεῖο!

Μὲ τὸ πακέτο στὴ μασχάλῃ, γυρνᾶ, ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σακκάκι τῶν 6 λιρῶν. Ἐνα νοερὸ ἀντίο, μιὰ στιγμιαία θλίψη, ἓνας πικρὸς συμβιβασμὸς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θυμήθηκα ξαφνικὰ κι' ἐγὼ ὅτι μπήκα στὸ μαγαζὶ γιὰ ἓνα πανταλόνι τοῦ γιοῦ μου!